

**Përmbledhje kapitujsh mbi shakan dhe qeshjen si
teknika meditimi dhe të rritjes shpirtërore nga
filozofi i madh indian Bhagwan Shree Rajneesh –**

O S H O

Përkthu: Valdet FETAHU
valdet.f.fetahu@hotmail.com

OSHO – PSE JU I RRËFENI SHAKATË

Pyetje: Pse ju i rrëfeni shakatë? Dhe pse nuk qeshni me shakatë tuaja?

OSHO: Së pari, Religjioni është një shaka e komplikuar. Nëse ju nuk qeshni me të gjitha ju e keni humbur kuptimin; nëse ju vetëm qeshni ju e keni humbur kuptimin përsëri. Kjo është një shaka shumë e komplikuar. Dhe e gjithë jeta është një shaka e madhe kozmike. Ajo nuk është një fenomen serioz - merrne seriozisht dhe ju do të vazhdoni ta humbni atë. Ajo është e kuptueshme vetëm përmes qeshjes.

A nuk e keni vërejtur se njeriu është e vetmja kafshë që qesh? Aristoteli thotë se njeriu është kafshë racionale. Kjo nuk mund të jetë e vërtetë - për shkak se milingonat janë shumë racionale dhe bletët janë shumë racionale. Në fakt, në krahasim me milingonat, njeriu duket pothuajse i paarsyeshëm. Dhe një kompjuter është shumë racional - në krahasim me një kompjuter, njeriu është shumë i paarsyeshëm.

Definicioni im për njeriun është se njeriu është kafshë që qesh. Nuk ka kompjuter që qesh, nuk ka milingonë që qesh, nuk ka bletë që qesh. Nëse ju afrohet një qen duke qeshur ju do të tmerroheni! Ose një buall befas qesh: ju mund të pësoni sulm në zemër. Është vetëm njeriu ai që mund të qesh, ajo është maja më e lartë e rritjes.

Dhe kjo është se ju përmes qeshjes do të arrini tek Zoti – sepe ajo është e vetmja përmes më të lartës që është në juve me të cilën mund të arrini përfundimisht. Qeshja ka për t'u bërë urë. Qeshja është rruga juaj tek Zoti. Unë nuk po them lutja është rruga juaj tek Zoti, unë po ju them qeshja është rruga juaj tek Zoti. Nëse ju mund të qeshni ju do të jeni në gjendje të dashuronit. Nëse ju mund të qeshni ju do të jeni në gjendje të relaksoheni. Qeshja relakson si asgjë tjetër.

Kështu që të gjitha shakatë për mua janë lutje – kjo është arsyeja pse unë i tregojë ato. Dhe ju më pyetët: PSE JU NUK QESHNI ME SHAKATË TUAJA? sepse i kam dëgjuar ato më heret.

Është marrë nga libri i Osho-s "Revolucioni"

Pyetja: I dashuri Osho, cili është sekreti i një shakaje?

OSHO: Rrotullim i shpejtë i papritur, ky është sekreti i një shakaje – rizbulim. Ju jeni duke pritur diçka dhe kjo nuk ndodhë, ajo që ndodhë është kështu krejtësisht absurde dhe ende ka një logjikë të saj...ajo është

qesharake dhe ende jo e palogjikshme. Kjo është ajo e papritura që bëhet qesharake për ju. Ju e shihni qesharakën e saj, dhe gjithashtu logjikën e saj. Ajo është e papritur - në qoftë se ajo është e pritur, atëherë ajo nuk do të sjellë qeshje për ju. Nëse ju e dini shakan, atëherë kjo nuk do të sjellë të qeshura për ju, sepse tash ju e dini, çdo gjë pritet.

Dy insekte jetonin në një varrezë. Njëri i tha tjetrit: “Dëshiron të çosh dashuri në Ernestin e vdekur sonte?”

Tash, Ernesti i gjorë i vdekur...!

Një anglezë në udhëtimin e tij të parë në Amerikë për të parën herë shkoi në ato *stand-up comic*(stil i komedisë ku artisti performon direkt para publikut)klub nate. Pasi i çoi disa gota dritat iu turbulluan dhe Heni Jangmen(Henny Youngman) plote energji nën dritën e prozhektorit dhe duke e përshendetur publikun me shenjën e tij dalluese, shakan: “Merrne gruan time...ju lutem.”

Publiku filluan të qeshin. Anglezi ishte i impresionuar. “Oh Zot!” tha ai në vete, “Unë duhet ta mbaj mend këtë dhe të përpiqem me nofulla të kthehem në shtëpi.”

Tash, kur dikush thotë: “Merrne gruan time”, ju jeni në pritje se ai do të thotë “si shembull”. “Merrne gruan time, si shembull.” Por ai është duke thënë “Merrne gruan time” dhe mandej heshtje, pushim i shkurtër... “ju lutem.” Kjo është e papritur. Disa javë më vonë, kthehet në Londër, ai me zë të thekshëm para mikrofonit në mbledhi në klubin e tij, me vetëbesim të plotë, thërret: “Merrne shembull gruan time. Ju lutem.”

Tash i gjithë fakti është humbur. Vetëm një fjalë e vetme e bënë atë të bukur. Sekret i shakas është që ajo t’ju çoj në një pikë ku ju jeni duke e pritur, pritur, pritur që kjo të ndodhë, mandej kjo nuk ndodhë. Dhe ajo që ndodhë është aq e papritur...dhe për shkak se keni qenë duke pritur diçka ju jnei ardhë në një tensionim, dhe mandej papritmas diçka tjetër ndodhë, dhe tensionimi ka ardhur deri në atë kulm saqë ai ka shpërthyer. Të gjithë ju jeni qeshje. Ky është një çlirim i madh, ky është një meditim i madh.

Nëse mund të qeshni plotësisht, kjo do t’ju jep një moment të jokohës, jo-mendjes. Mendja jeton logjikisht me të pritshmën, qeshja është diçka që vjen nga e pëртеjmja. Mendja gjithmonë supozon se çfarë do të ndodhë. Dhe ndodhë diçka e cila absolutisht është në kundërshtim me pritjet e saj: ajo thjesht ndalet për një çast. Dhe ky është momenti kur mendja ndalet, kur qeshja vjen nga barku juaj. I gjithë trupi juaj shndërrohet në një vrull, kjo është orgazmike. Një qeshje e mirë është jashtëzakonisht medituese.

Një anglez zotri shkon tek kirurgu i tij dhe i thotë: “Mik i vjetër, unë e kam këtë dëshirë të mallkuar të jem irlandez. A mund t’i kryesh disa

operacione të më bësh të tillë?” “Paj”, u përgjigj kirurgu, “kjo është një punë mjaft e rrezikshme, e dini. Ne duhet ta heqim 90% të trurit tuaj.” “Bëje”, u përgjigj anglezi.

Kur ai u zgjua nga operacioni e pa veten të shtrirë në shtrat dhe i rrethuar nga mjekët me fytyra të brengosura. Kirurgu i tij iu afrua duke i thënë: “Miku im, më vjen shumë keq, por gjatë operacionit brisku i vjetër rrëshqiti dhe ne aksidentalisht e hoqëm 100% të trurit tuaj.” “Ah, mos u mërzit për atë shkërdhat miku im!”

Pyetje: Osho, shumë nga shakatë tuaja unë s’mund t’i marrë. Çfarë të bëj?

OSHO: Anand Magdalena, Ju duhet të jetë shumë serioze. Kur unë them se unë jam shumë serioz në lidhje me shakatë, jam tallur! Ju nuk duhet të më dëgjoni mua në të gjitha! Me qenë i vëmendshëm, me qenë vigilent. Unë nuk jam njeri në të cilin mund të mbështetesh gjithmonë. Nuk ka nevojë të marrësh shakan – shakaja do të merr ty! Ju thjesht relaksohuni – ju thjesht pushoni.

Ju jeni duke u përpjekur t’i gjeni ndonjë kuptim, ndonjë domethënje të fshehtë, diçka esoterike në të. Kjo thjesht është një shaka! Por kjo është se si kemi qenë të kushtëzuar për shekuj: për të marrë gjithçka seriozisht. Unë dua ta shkatërroj seriozitetin tuaj. Kjo është arsyeja pse unë i gjurmoj të gjitha këto shaka të marra, vetëm për ta shkatërruar seriozitetin tuaj!

Në fakt, kjo është shumë e mundimshme për mua. Do të ishte më e lehtë për mua të mos ju tregoj asnjë shaka. Edhe duke ju treguar këto shaka ju vazhdoni t’i kapni me seriozitetin tuaj. Ju jeni në përpjekje për t’iu gjetur ndonjë kuptim.

Jeta nuk ka kuptim. Gëzohuni! Ajo nuk ka domethënje. Vallëzoni, këndoni, kënaquni! Ajo nuk ka kuptim. Nuk keni nevoj të jeni serioz. Ajo është një shaka kozmike! Çka ka aty për t’u marrë? Por mendja arrimtare(që kërkon vetëm të arrijë diçka)gjithmonë përpiqet për të marrë diçka, madje edhe prej një shakaje. A nuk mund të relaksoheni fare? A nuk mundeni thjesht të dëgjoni dhe të qeshni?

Kur keni për ta kuptuar atë dhe rëndësinë e saj dhe kuptimin e saj të fshehtë, atëherë ju do të qeshni? Deri atëherë shakaja përfundon – ju e keni gabuar qëllimin. Qëllimi thjesht ka qenë për t’u relaksuar, por ju do të jeni shumë serioz për këtë, ju duhet të jeni.

Unë kam dëgjuar....Jezusi, e huba këtë përsëri! Unë nuk kam dëgjuar asgjë, asnjë fjalë! A po e shihni? Madje edhe pa shaka njerëzit e marrin atë! Kështu që nëse doni ta merrni atë merrne, shaka apo pa shaka! Unë nuk kam

dëgjuar. Nuk ju kam treguar, dhe ju e keni marrë atë! Kjo është një pyetje për relaksim.

Është marrë nga libri i Osho-s “Udhëheqja Shpirtërore” kapitulli i 15

OSHO PËR ZEN MJESHTRIN HOTEI – BUDA I QESHUR

OSHO: Në Japoni, një mistik i madh, Hotei, është quajtur Buda i qeshur. Ai ishte një nga mistikët më të dashur në Japoni, dhe ai kurrë nuk e ka folur asnjë fjalë të vetme. Kështu ai u bë i ndritur, ai filloi të qeshë, dhe sa herë që dikush do ta pyeste: “Pse po qesh?”, ai do të qeshte edhe më shumë. Dhe ai shkonte nga fshati në fshat duke qeshur.

Një turmë mblidhej dhe ai qeshte – dikush në turmë fillonte të qeshë, mandej dikush tjetër, dhe pastaj e gjithë turma qeshte – qeshte sepse...Pse ata qeshnin? Të gjithë e dinin, “Kjo është qesharake; ky njeri është i çuditshëm, por pse ne po qeshim?”

Por të gjithë qeshnin; dhe të gjithë ishin pak të brengosur: “Çfarë do të mendojnë njerëzit? Nuk ka asnjë arsye për të qeshur.” Por njerëzit e pritnin Hotei-n, sepse ata kurrë në jetën e tyre nuk kishin qeshur me një totalitet të tillë, me aq intensitet saqë pas qeshjes ata kishin zbuluar se çdo ndjesi ishte bërë më e pastër. Sytë e tyre do të mund të shohin më mirë, e gjithë qenia e tyre bëhej më e ndritshme, sikur iu zhdukej një barrë e madhe.

Njerëzit do t’i kërkonin Hoteit “Eja përsëri”, dhe ai do ta vazhdonte rrugën, duke qeshur, për në fshatin tjetër. Tërë jetën e tij, për afër rreth dyzet e pesë vjet pas ndritjes së tij, ai bëri vetëm një gjë dhe ajo ishte qeshja. Ky ishte mesazhi i tij, ungjilli i tij, shkrimet e tij.

Dhe kjo është për t’u theksuar se në Japoni, askush nuk ka qenë i përkujtuar me aq respekt si Hotei. Dhe ai nuk kishte bërë asgjë me përjashtim të qeshjes; por qeshja vinte nga thellësia e tillë kjo e ndalte me çdokënd kush e dëgjonte atë dhe duke e shkrehur qenien e tij, krijonte një sinkronizim.

Hotei është i veçant. Në të gjithë botën nuk ka asnjë tjetër qenie njerëzore që ka bërë kaq shumë njerëz të qeshur - pa asnjë arsye fare. Dhe akoma, të gjithë ushqehen nga e qeshura, dhe të gjithë pastrohen nga e qeshura, ndijejn një mirëqenie që ai nuk e kishte ndjerë. Diçka nga thellësia pakuptueshëm fillonte t’i binte këmbanave në zemrat e njerëzve.

Kavisho, nëse mund të ecni pa shikuar mbrapa fare, duke kaluar përmes të panjohurave në të pakuptueshmën, ku çdogjë do të jetë e humbur – pyetjet, përgjigjet, unë dhe ju – e tëra që mbetet është ekzistencë e pastër, e pafund dhe e përjetshme. Dhe unë po e them këtë se kjo është e mundur. Ju keni bërë një rrugë të gjatë me mua. Mijëra njerëz kanë ardhur me mua, disa kanë rënë pas një mile, dikush ka ra pas milës së dytë; unë nuk ankohem për

ta, mua vetëm më vjen keq. Ata nuk ishin mjaft të guximshëm. Kanë ardhur në një pikë ku ata u ndalën.

Por ju keni qenë si shumë sannjasin të mi – duke shkuar pa asnjë frikë, duke rrezikuar çdogjë. Është çdo mundësi që ju të jeni një prej atyre që me shumë pak fat ta arrini të vërtetën përfundimtare.

Para se të arrini tek qeshja e Hotei-t, filloni të qeshni shumë e më shumë thellësisht, shumë e ma shumë marrëzisht. Kjo shaka është vetëm për ty Kavisho:

Një çift i ri për vite ishin përpjekur të kenë një fëmijë, por pa sukses. Më në fund ata kishin vendosur të shkojnë tek mjeku për problemin. Pas një kontrole të detajizuar ai sugjeron se ndoshta kishte qenë më mirë që ata mos të çojnë dashuri për çdo ditë, duke iu shmangur që dashuria mos të bëhet rutinë. Ata duhet të çojnë dashuri vetëm spontanisht. Nuk është sikur ata duhet të bëjnë atë, por vetëm kur ata janë të pushtuar prej tij.

“Ju duhet ta gjeni momentin e duhur, momentin spontan”, iu tha doktori, “kur e ndjeni se momenti është i duhur, bëjeni atë.” Disa muaj më vonë, sigurisht mjaft, gruaja kthehet tek doktori dhe ia konfirmon shtatëzënin e saj. “A mund të pyes nëse këshilla ime ju ka ndihmuar sado pak?” “Oh, doktor”, tha ajo “ishte e tmerrshme. Ne patëm një darkë romantike me qirinj, verë franceze dhe muzikë të lehtë, dhe papritmas duart tona u takuan. Ne shikuam thellë në sytë e njëri tjetrit dhe ne të dy e dinim, ‘Kjo është ajo!’ Ne thjesht e hodhëm mbulesën e tavolinës dhe bëm dashuri pikërisht mbi tavolinë.”

“Mahnitshëm” tha doktori. “Po, ishte fenomenale”, tha ajo “vetëm një gjë është pikëlluese në këtë, se ne kurrë më nuk mund të shkojmë në atë restorant përsëri.”

Marrë nga libri i Osho-s “Tehu i briskut të rrojës”

Pyetje: Osho, pse jeni quajtur mjeshtër i mjeshtëreve

OSHO – Reverand banane, Majkëll Patate. Majkëll domate; të dashur zotrinjë apo zonja si ky rast mund të jetë...Sepse askush ende nuk ka qenë në gjendje të përcaktojë nëse këta miq janë zotrinjë apo zonja.

Kjo është një pyetje e vështirë. Unë kisha për të shikuar në inçizimet e Akashit, dhe jo në inçizimet e fundit Akashit - për shkak se ajo nuk është regjistruar atje - por në inçizimet e ardhshme të Akashit. Kjo është një histori e ardhshme. Dëgjone me kujdes.

Kjo ndodhi në Moksha, vendi i fundit i pushimit të atyre të zgjuar. Një gazetar për gazetën lokale, THE NIRVANA TIMELESS, dëshpërueshëm kërkonte material për ta plotësuar mesin e faqës për edicionin e ardhshëm që

duhej të plotësohej për dy mijë e pesë vjetorin. Nuk kishte shumë të reja rreth Moksha, dhe ai shumë shpejtë e kuptoi se ai duhet të bëj diçka vet nëse do që faqja qendrore mos të mbes e zbrazët përsëri.

Përfundimisht, ai e goditi një ide të zgjedhjes me të cilën shumë Buda, Arhata, Bidisatva, Krishta, Kutubs dhe tjerë qenie të ndritura që kanë marrë shumë zambak në parajsë është mjeshtër i mjeshtërve – shkurtimisht, një konkurrencë spirituale për Mister Universin.

Ai i përmbledhi të gjithë ata të ndritur bashkë në një dhe kërkoi që ata t'i shprehë në një përmbledhje të shkurtër, në fraza të shkurta thelbin e mësimave të tyre, me të cilën do t'i titullonte me një titull Mjeshtër i Mjeshtërve. Aty ishte, si zakonisht, një heshtje e thellë e cili zgjati disa qindra vjet. Së fundi një Zen Mjeshtër qëndroi përpara dhe e goditi fort gazetarin në kokë. Kjo është konsideruar të jetë merituar, por jo shumë origjinale.

Njëqind vjet tjera kaluan dhe mandej një Sufi u ngrit dhe filloi të rrotullojë. Për fat të keq ai ishte jashtë formimit, dhe pas disa muajsh ai bjen rrafsh në fytyrën e tij, duke shkaktuar ca gëzime në mesin e Mjeshtërve Hasidik, i cili kishte qenë fshehtë duke derdhur naftë në dysHEME për t'i sjellë të fryera arabëve poshtë.

Pas disa vitesh predikimi nga Manxhushri dhe Subhati, Buda ngadal u ngrit dhe iu drejtua masës në këtë mënyrë: “Nuk ka mësim dhe askush nuk mund të mësohet. Aty nuk ka Mësues dhe asgjë prej mësuesi. Asgjë mund të thuhet; askush nuk është për të dëgjuar atë.” Mandej ai ngriti një lule dhe Mahakashjap qeshi nën hund si zakonisht. Shumica i duartrokitën Budës, por për një gazetar kjo nuk është paraqitur si një lloj lajmi i cili do t'i ndihmonte atij të shes gazetën.

Njëri pas tjetrit të ndriturit kanë dalë përpara për ta bërë ofertën e tyre për titullin. Moisiu i dha disa urdhëresa të reja. Bodidarma shikoi ngultas në një mur për nëntëdhjetë vjet. Jezusi e bëri një mal nga një piri dheu, dhe mbajti një predikim mbi të. Diogjeni e tregonte nxirjen e tij. Shiva dhe Parvati vazhduan nëpër 112 pozicionet e tyre që i kishin zbuluar. Gurdxhief pinë njëzet shishe raki, mandej ecën në duart e tij nëpër litarin e shtërnguar mbi zbrazëtinë e mbushur, duke qeshur me anën e majtë të fytyrës së tij dhe duke bërë grimasa me të djathtën.

Lao Ce kishte një shaka të mirë barku për të gjitha këto sjellje të çuditshme. Mansoor nuk do të ndalej duke thirrur: “Ana’l Haq, Ana’l Haq!” dhe në fund ia veshin këmbishën e të çmendurëve dhe i japin valium. Vatsajana e futë penisin e tij në gojën e vet për të demonstruar ekzistencializmin se seksi dhe samadi janë manifestime të së njëjtës energji – e kështu me radhë.

Është dëshmuar pamundësia të zgjedhet se cili nga këta të ndritur është Mjeshtër i Mjeshtëreve, pasi që edhe gazetari N.N. ka arritur të vetëdijesohet moszgjedhjes kohë më parë. Por duket se duhet të ruhet dita kur Tirtha, një njeri i ri relativisht i panjohur nga Anglia, u ngrit dhe deklaroi me diplomaci tipike angleze: “Mjeshtri më i madh është ai i cili ende nuk ka ardhur.” Papritmas një mahatma indian kërceu në këmbë dhe bërtiti triumfalisht: “Atëherë ky duhet të jem unë – sepse unë kam qenë beqar për 84 milion jeta.”

Me një marrëveshje unanime të ndriturit vendosën se *mahatma samadi* ende ishte “i pafarë”, dhe ai ishte shpërndar prapa në samsara për ta shpërndar farën e tij njëherë dhe për të gjithë. Posa u zhduk mahatma nga pamja, Bhagwan Shri Raxhnish doli nga dhoma e tij, ku kishte qenë i ulur gjatë gjithë kësaj kohe, dhe bëri rrugën e tij drejt një podium të vogël të mermert në një cep të sallës. Një vdekje e heshtur e kaplon publikun, dhe edhe Mansoor e mbyll gojën. Nëse një shikim i tmerrshëm mund të thuhet për renë këto sy të qeta, kjo është ajo që i ka ndodhur të tubuarëve.

Si u ul Bhagwan dhe u përkul drejt mikrofonit, një britm u ngrit nga Mahavira: “Prit! Prit! Ne të shpallëm Mjeshtër të Mjeshtëreve! Tash të lutem kërthehu në dhomën tënde. Bhagwan qeshi çiltërisht dhe u largua nga salla. Ishte një psherëtimë lehtësimi.

Gazetari u kthye kah Mahavira i shtangur: “Unë nuk po kuptoj. Pse ai të marrë titullin? Çfarë ai ka bërë?”

“Asgjë”, tha Mahavira, “por herën e fundit kur ai foli këtu na u desh shtatëqind vjet për t’i thënë të ndalet, dhe për ta dërguar atë në Poona!”

Marrë nga libri i Osho-s “Tao: Hyrje e Artë” Vol 2

OSHO PËR NASRADIN HOXHËN MARRËZI DHE URTËSI

Pyetje: Cila është gjëja më e marrë që ka bërë ndonjëherë Nasradin Hoxha?

OSHO – Është vështirë të thuhet, sepse ai është ende gjallë. Dhe një gjë është e sigurtë - ai nuk do të vdesë para meje. Kështu që mos pyet, sepse askush nuk mund të parashikojnë këtë; ai është e paparashikueshëm. Dhe ai do të bëjë shumë e më shumë gjëra të marra, një rritje përmes përvojës.

Ai nuk do të vdesin para meje, unë nuk mund ta përballojë këtë. Pra, unë nuk mund ta them. Kur të shkoj unë, edhe ai do të shkojë gjithashtu. Mandej ju mund të mendoni për atë. Shumë hulumtime do të nevojiten. Nasradin Hoxha nuk është një person i caktuar, ai është i tërë njerëzim. Ai është ti, ai është ju, të gjithë së bashku. Çdo gjë që ju mund të bëni, Nasradini mund të bëjë me shumë budallallëk më të madh. Ai është i përsosur!

Çdo gjë që çdo qenie njerëzore mund të bëjë, ai mund të bëjë shumë më përkryeshëm. Ai është marrëzi juaj. Dhe në qoftë se ju mund të kuptoni atë ju do të qeshni dhe do të qani gjithashtu. Ju do të tallen me qesharaken e saj dhe ju do të qani se se qesharakja është e juaja. Kur qeshni me Nasradinin, mos harroni, ju jeni duke qeshur me veten tuaj. Ai vetëm ju sjell ballë për ballë me atë çka ju jeni, në mënyrë që ju të mund të takoheni.

Nasradini nuk është i ri, ai është një mjet i vjetër sufi. Janë tregimet të cilat janë njëqind, dyqind, edhe treqind vjet të vjetra, rreth Nasradinit. Ai është një mjet i vjetër. Ka pasur shumë pretendime, të cilit thonë se kujt i takon Nasradini. Rusët thonë se ai i takon atyre. Ata kanë një gur varri që dëshmon se ai i përket atyre. Iranianët thonë se ai i takon atyre. Arabët thonë se ai i takon atyre. Në Bukhara, ata kanë një vend të përkushtuar për të përkujtuar Nasradinin.

Ai ka qenë në të gjithë botën. Në fakt, kudo ku ka marrëzi, është edhe Nasradini. Ai i përket të gjithëve, askush nuk mund të pretendojnë se i përket vetëm ati. Dhe unë them se ai është ende gjallë. Ai mund të ketë vdekur në një vend, por ai është ringjallur në një tjetër. Shumë herë, unë vetë e kam parë atë që po vdes dhe ditën tjetër ai troket në derën time. Kjo është e pamundur. Duket se ai nuk mund të vdesë. Ai është budallallëku njerëzor. Por nëse shikoni thellë në marrëzi ju do të shihni edhe urtësinë. Në të gjitha marrëzitë e tij ka një embrion i urtësisë së fshehur.

Kjo ka ndodhë para ca ditësh...Ai ishte ulur në shitoren e tij të ushqimit dhe unë isha pranë tij. Një grua e imët, nazeli, erdhi në orën e pikut dhe e ktheu mbrapsht tërë shitoren. Për orë të tëra ajo e shqetësoi dhe e

mërziti Nasradinin. Vetëm pas disa orë lufte ai ia doli ta kënaqë atë; ajo më në fund bleu atë që dëshiroi dhe mbet e kënaqur.

E mandje gruaja i tha: “Nasradin, ti nuk mund ta dish, por kur kam ardhur në shitoren tënde kam pasur kokëdhimbje të hatashme – dhe tash ajo ka shkuar plotësisht.” Nasradini i tha: “Zonjë e nderuar, mos u mërzitni. Mos u merzitni! Ajo nuk ka shkuar. Ajo ka ardhur te unë.”

Ai mund të duket i marrë, por ai është i urtë gjithashtu. Nëse ju e kuptoni atë ju do të qeshni dhe ju do të qani, sepse do ta shihni veten dhe tërë njerëzimit në të.

Mos pyetni: CILA ËSHTË GJËJA MË E MARRË QË KA BËRË NASRADINI NDONJËHERË?

Ai gjithmonë bën gjëra shumë më të marra se më parë. Çdo akt i tij është i veçant. Nëse shikoni në atë që ju mendoni se është më e mira, por kur vjen akti tjetër është diçka absolutisht e re, diçka jashtëzakonisht e madhe. lexoni për Nasradinin dhe përpikuni për ta kuptuar atë. Bëjeni atë një meditim. Ai ka qenë, për shekuj, një Sufi meditim.

Sufi mësuesit iu japin Nasradinin dishepujëve të tyre për të menduar dhe analizuar dhe medituar. Sepse çfarëdo që ai thotë ka kuptim në të, çfarëdo që ai bën ka kuptim në të. Ato nuk janë shaka të zakonshme – mbane mend. Unë nuk do t’jua kisha rrëfyer ato vetëm sa për të qeshur. Jo, ato nuk janë thjesht shaka; ato janë të çëllimshme.

Ju nuk duhet vetëm të qeshni dhe t’i harroni ato; ju duhet t’i bëni ato pjesë të kuptueshmërisë suaj. Dhe atëherë ju do ta shihni se Nasradini lindë shumë herë përbrenda jush – duke vepruar, duke u sjell. Dhe atëherë ju do të jeni në gjendje të qeshni. Dhe nëse ju mund të qeshni me veten tuaj, ju keni për të qesh për të parën herë.

Është marrë nga libri i Oshos: : “Urtësia e Vërtetë”

OSHO – ASKUSH NUK ËSHTË NJË SHPËTIMTAR AS BUDA AS JEZU KRISHTI

Pyetja: Me shekuj inkernimet si të Jezusit dhe Budës kanë pranuar të vijnë dhe ndihmojnë njerëzimin. Nëse jeta nuk është më shumë se një shaka, pse ata i pranojnë vështërsitë?

OSHO: Kjo gjithashtu është pjesë e kësaj shakaje të madhe kozmike. Buda dhe Krishti - ata janë pjesë e kësaj loje të madh, kjo lojë, kjo LILA. Mos i merrni ata seriozisht, ata nuk janë njerëz të rëndë. Ata janë duke luajtur një lojë. Kjo është e gjitha një shaka. Kur them: “Kjo është e gjitha një shaka” Unë thjesht po them mos e merrni seriozisht dhe mos e merrni pikëllueshëm. Le të jetë kënaqësi.

Askush nuk është një shpëtimtar - as Buda, as Jezusi - askush nuk është një shpëtimtar. Unë jam i përfshirë në të. Askush nuk është një shpëtimtar. Atëherë çfarë është Buda? Buda është vetëm një shpëtim. Jo një shpëtimtar, një shpëtim. Nëse ju e kuptoni atë, nëse shikoni në të, në qoftë se merrni pjesë të tij, jeta juaj nuk do të jetë më mjerim. Ajo është një lumturi.

Jo se Buda ju shpëton, jo se Jezusi ju shpëton. Askush s'mund ta shpëtoj askënd. Vetëm ju mund ta shpëtoni veten tuaj. Por ata janë shpëtim. Dhe sekreti i shpëtimit është: me qenë i lumtur, jo me qenë i pikëlluar. Sekreti i shpëtimit është: mos të shkohet në krijimin e mjerimit. Dhe fytyra serioze, fytyra e zgjatur, është fytyrë joreligjioze.

Kjo është arsyeja pse unë them: “Kjo jetë është një shaka kozmik.” Kjo nuk është për të denigruar atë, kjo nuk është fyese. Ky është respekti më i madh që unë mund të tregoj për të - se ajo është një lojë. Kjo është arsyeja pse Hindusët e quajti atë Lila, një lojë. Me qenë lozonjar, dhe në këtë gjallëri është shpëtimi juaj. Dhe vetëm ti je ai që mund të shpëtosh veten. Unë mund të bëjë zemrën time të vlefshme për ju. Unë nuk jam shpëtimtari, unë jam shpëtimi.

Pyetja: I dashuri Mjeshtër, me qenë i ndritur, a duhet patjetër me qenë hebre, apo kjo vetëm ndihmon?

OSHO: Amitabh, Religjioni ka zhdukur një kualitet fundamental: sensin e humorit. Kjo ka qenë shumë për të ardhur keq sepse kjo e ka bërë religionin të sëmurë.

Sensi i humorit është pjesë, një pjesë thelbësore, e tërësisë së njeriut. Ajo e mban atë të shëndoshë, ajo e mban atë të ri, ai e mban atë të freskëtë. Dhe për shekuj me radhë populli i trishtuar kanë dominuar religjionin. Ata e kanë dëbuar qeshjen - nga kisha, nga xhamia, nga tempujt. Atë ditë që qeshja hyn përsëri në vendet e shenjta ata do të jenë me të vërtetë të shenjta, sepse ata do të jenë tërësi. Qeshja është cilësia e vetme që dallon njeriun nga kafshët e tjera. Vetëm njeriu mund të shihni duke qeshur, absurde.

Vetëm njeriu ka kapacitet dhe ndërgjegje të jetë i vetëdijshëm për shakan kozmike çfarë është ekzistenca. Ajo është një shaka kozmike, ajo nuk është një çështje serioze. Seriozitetin është një sëmundje, por serioziteti është vlerësuar, respektuar, nderuar. Ajo ishte absolutisht esenciale për të qenë serioze, për të qenë e shenjtë; kështu që vetëm njerëzit patologjike u interesuan për fenë, njerëzit që ishin të paaftë për të qeshur. Dhe njerëzit që janë të paaftë për të qeshura janë johuman, ata nuk janë ende njerëz - çfarë të them për qenien hyjnor të tyre? Kjo është e pamundur - ata ende nuk janë bërë njerëz.

E për të qenë njeri është urë në mes shtazarakës dhe hyjnorës. Kështu që unë kam respekt të jashtëzakonshëm për sensin e humorit, për qeshjen. Qeshja është shumë më e shenjtë se lutja, sepse lutja mund të bëhet nga çdo person budalla; ajo nuk kërkon inteligjencë të madhe. Qeshja kërkon inteligjencë, ajo kërkon prezencë mendjesh, një shpejtësi për t'i parë gjërat. Një shaka nuk mund të shpjegohet: ose e kuptoni ose ju mungon kuptimi. Nëse ajo shpjegohet ajo e humbë tërë qëllimin, për këtë arsye asnjë shaka nuk mund të shpjegohet.

Për më tepër ju e pranoni atë përnjëherë...nëse nuk e merrni përnjëherë atëherë ju përpiqeni ta gjeni kuptimin e saj; ju do ta gjeni një kuptim, por shakaja s'do të jetë aty. Ajo ishte në të menjëhershmen. Humorit i nevojitet prezenca, prezenca immediate. Ajo nuk është çështje analize, ajo është çështje e pasqyrimit. Amitbh është i shqetësuar sa i përket humorit, me qenë pak çifut është mirë – çdokush duhet të jetë pak çifut! Për ndritje kjo do ta përgatit terrenin, kjo do t'ju bëjë shumë më të gjallë. Ndriftja është t'ju bëjë totalisht të gjallë. Qeshja ju sjell jetë.

Dhe në qoftë se ju mund të qeshni tërësisht ka disa gjëra që do të kuptohen më shumë. Në të qeshur të thellë ego zhduket, ajo nuk gjendet fare. Ju nuk mund të keni edhe qeshje dhe ego. Në qoftë se ego është aty ajo do t'ju mbajë serioz. Të gjithë egoistët janë njerëz serioz, dhe të gjithë njerëzit serioz janë egoistë. Për të qenë në gjendje të qeshni, ju duhet të jeni si një fëmijë – pa ego. Dhe kur ti qesh, qeshja papritmas është aty, ju nuk jeni. Ju ktheheni përsëri, kur e qeshura është zhdukur. Kur e qeshura të jetë shkuar larg, kur ajo të jetë qetësuar, ju ktheheni përsëri, ego kthehet mbrapa.

Pothuajse në çdo moment të qeshjes ju keni një paraqitje të jo-egoizmit. Janë vetëm dy aktivitete në të cilat ju mund të ndjeheni lehtë pa ego. Njëra është në qeshja dhe tjetra në vallëzim. Vallëzimi është metodë fiziologjike, metod trupore për t'u ndjer pa ego. Kur valltari është i humbur në vallëzimin e tij ai më nuk është – aty është vetëm vallëzimi. Qeshja është pak më delikate se sa vallëzimi, ajo është më pak e brendshme, por ajo ka gjithashtu aromëne njëjtë.

Kur qeshni Ajo duhet të jetë një e qeshur nga barku. Ajo nuk duhet të jetë vetëm sipërfaqësore, ajo nuk duhet të jetë vetëm e sjellshme, ajo nuk duhet të jetë vetëm një mamerizëm.

Kam dëgjuar:

Një daktilografiste ishte duke e lëshuar punën e saj. Kjo ishte dita e fundit e saj në zyrë, dhe shefi i rrëfeu shakatë e vjetëra të cilat gjithmonë i rrëfente. Të gjithë qeshën, përpo daktilografës. Shefi pyeti: “Çfarë po ngjanë me ty? Nuk po mund t'i marrish shakat?” Ajo tha: “I kam marrë ato shumë më heret. Ato po i përsëritni me mijëra herë, por unë s'kam nevojë të qesh më. Gjithsesi nesër po shkoj. Këta budallenj qeshin sepse ata duhet të jenë të qeshur – ju jeni shef. Kështu që pavarsisht se a është shakaja e vlefshme për të qeshur apo jo kjo s'ka rëndësi. Ata kanë për të qeshur. Por unë po shkoj, çfarë keni të më bëni? Unë nuk po qeshi, çfarë mund të më bëni? Unë nuk po qeshi, ju nuk mund të më bëni të qesh me ato shaka të kalbura.”

Nëse ju qeshni nga obligimi apo nga ndjenja e manerizmit, nga mirësjellja, atëherë kjo nuk është qeshje barku, atëherë ajo është vetëm sipërfaqësore; në qark, ju e udhëheqni atë. Ju nuk do të kuptojni se çfarë jam duke thënë rreth qeshjes atëherë. Qeshni në mënyrë që i gjithë trupi juaj, e tërë qenia juaj të jetë e përfshirë, dhe papritmas aty të ketë një paraqitje e shkurtër. Për momentin ku e kaluara zhduket, e ardhmja zhduket, egoja zhduket, çdo gjë zhduket - mbetet vetëm qeshja. Dhe në atë moment të qeshjes ju do të jetë në gjendje për të parë gjithë ekzistencës duke qeshur.

Indianët nuk e kanë ndjenjën e qeshjes. Në Indi nuk ka asnjë shaka indiane. Të gjitha shakat që janë treguar në Indi janë të huazuara, nuk ka një gjë të tillë si shaka indiane. Indianët janë njerëz serioz, njerëz shumë religjioz, njerëz të shenjtë. Si mund të bijnë ata në gjëra të tilla të ulëta siç është shakaja. Ata flasin për Zotin, ata flasin për moksha (moksha në sanskrishte do të thotë: çlirim), ata flasin për nirvanën...ata nuk mund të qeshin. Aty nuk ka material për të qeshur! Ju nuk mund të qeshni me Zotin. Por nëse nuk mund të qeshni me Zotin ju kurrë nuk do ta kuptoni Zotin.

Statujat indiane të Budës janë krejtësisht të ndryshme nga statujat kineze dhe japoneze të Budës. Ju duhet ta keni vërejtur dallimin; dallimi

është i madh. Buda indian ka një trup shumë atletik. Barku i tij është shumë e vogël, pothuajse nuk ekziston. Ai nuk e kishte një të qeshur barku. Nëse nuk e ka barkun si mund të ketë një të qeshur barku? Por Buda kineze ka një bark të madh, dhe jo vetëm një bark - madje edhe në statujë ju mund të shihni valë të qeshura në bark. Edhe në mermer ju mund të shihni se ai është duke qeshur, barku po qesh.

Nuk ka indian që do të bie dakord me statujën kineze. Ai do të thonë: “Kjo nuk është e drejtë, Buda nuk ishte si ky, me një bark kaq të madhë...” Buda kinez duket si klloun – por unë kam respekt të madh për Budën kinez. Buda kinez e ka gëlltitë Lao Ce-n, Çuang Cu, Lihe Cu. Ai është shtatëzën me Lao Ce, kjo është arsye pse ai ka bark të madh. Brenda barkut të tij është Lao Ce. Dhe ju nuk mund ta mbani Lao Ce të qetë. Ai duhet të qesh dhe të shkelmon dhe t’i bëj gjërat; prandaj ka valë në bark.

Lao Ce ka sens humori. Ndoshta për këtë arsye Lao Ce nuk mund të bëhet themelues i një religjioni të madh. Nuk ekziston asnjë religjion në emër të tij. Po, disa njerëz të rrallë kanë ndjekur rrugën e tij, por nuk ka asnjë kishë e organizuar, për arsyen e thjeshtë se Lao Ce duket kështu joserioz. Ai përdoret për të hipur mbi një buall. Tani, nuk mund të gjeni një kalë? Çdokush mund të ketë dhënë të paktën një gomar -, por një buall ...? Dhe aq më shumë, jo në pozitë të drejtë, por i ulur prapa! Bualli po shkon në një rrugë dhe Lao Ce po shikon tjetër rrugë.

Ai duhet të ketë krijuar qeshje kudo që ka kaluar. Njerëzit duhet të janë mbledhur për të parë ngjarjen, se çfarë po ndodhë. Dhe Çuang Ce larg e ka tejkaluar mësuesin e tij. Kurrë nuk ka pasur njeri aq të mrekullueshëm si Çuang Ce. Të gjitha ato që ai i ka thënë kanë qenë krejtësisht absurde, qesharake! – por me domethënje të thellë. Së pari ju do të qeshni dhe pastaj ngadalë do të shihni kuptimin të cilën ai e paraqet, në një mënyrë shumë të gëzueshme, për të vërteta të caktuara të cilat mund të tregohen në një mënyrë të lumtur.

Nëse jeni serioz ju nuk mund t’i bëni njerëzit të kuptojnë bukurinë e ekzistencës, festimin e ekzistencës. Jeta nuk është tragjedi, ajo është komedi. Ajo nuk është tragjike. Por njerëzit religjioz kanë krijuar varësinë nga vetë ideja se jeta është tragjike: ky është mjerimi, mjerimi total - çfarë ka për të qesh në këtë? Për këtë arsye ata tërhoqën njerëzit që janë të paafte për të qeshur, për të jetuar, për të dashur.

Përpjekja ime këtu, Amitabh, është vetëm e kundërta. Unë dua që ju të mësoni sa më shumë nga Buda, sa më shumë nga Lao Ca, sa më shumë nga Krishna, sa më shumë nga Çuang Cu të jetë e mundur. Unë do të doja që ju t’i absorbon të gjitha përvojat e mëdha që kanë ndodhur në të kaluarën, në mënyrë që një sintezë e lartë të bëhet e mundur. Në këtë sintezë të lartë

qeshja do të jetë një nga kualitetet më esenciale. Me të vërtetën, guximin dhe virtytin, e qeshur edhe ka vendin e vet. Në këtë kuptim hebrenjtë janë njerëz të bukur. Ata kanë sensin më të madh të qeshjes në të gjithë botën.

Ata janë në një ekstrem, në ekstremin tjetër janë populli britanik. Aq shumë letra kam marrë, të zemëruara: “I dashuri Mjeshtër, ju nuk i kuptoni britanikët.: Kush mërzhitet për t’i kuptuar? Dhe pse unë duhet t’i kuptoj britanikët, për çfarë? Nuk ka mbetur asgjë tjetër për t’u kuptuar? Unë kam treguar aq shumë shaka në lidhje me italianët, por nuk kam marrë asnjë letër të vetme të zemëruar. Ata e kuptojnë se shakaja është shaka! Nëse ju e kuptoni shumë ju nuk mund të beni shaka. Një keqkuptim i vogël është i nevojshëm.

Tash, njëri prej sannjasinëve më të njohur të Britanisë, Prembondi, kishte shkruar: “Ju fare nuk po i kuptoni britanikët.” Ju thjesht po e dëshmoni qëllimin tim! Dikush tjetër kishte shkruar: “Kjo nuk është e drejtë. Ju keni thënë se asnjë grua britanike nuk është një grua; ato të gjitha janë zonja.” Unë thjesht vetëm iu kam kushtuar respekt. Dhe unë mendoj se është një fakt i njohur se asgjë nuk duhet të thuhet kundër të vdekurit. Për të vdekurit ju duhet të tregojni respekt. Kjo është ajo që unë bëra! Pse ju jeni të zemëruar për këtë?

Sërisht po e përsëris: është shumë e vështirë, pothuajse e pamundur, për të gjetur një grua britanike – ato janë vetëm zonja. Të gjithë meshkujt nuk mund të jenë zotërinj, meshkujt pas të gjithave janë burra, djemtë janë djem! Dhe djemtë e vjetër më shumë! Por sa më shumë që gratë janë të shqetësuara, ata e mbajnë kulturën, fenë, ato janë gurë themeli. Gruaja britanike ka një fytyrë të caktuar. Asnjë grua tjetër nuk ka atë lloj të hundës ... ata të gjithë kanë nevojë për kirurgji plastike!

Amitabh, problemi i vetëm me hebrenjtë është kur është fjala për çështjen e çmimeve. Atëherë ata do të shkojnë në pazarllëk për shekuj me radhë. Ndritja do të jetë tamam para tyre, por ata do të bëj pazar për çmimin. Kështu që kjo është problem, Amitabh, kësaj ju duhet të jeni të vetëdijshëm.

Një skocez shkon tek rrobaqepsi dhe kërkon të shoh stof për kostume. Rrobaqepsi hebre kthehet me një stof të bukur leshi Harris. “Shiko këtë”, tha ai. “dhe ky nuk është pesëdhjetë funta, madje as dyzet. Tridhjetë funta dhe është i juaji.” Skocezi e shikoi me kujdes. “Unë nuk do t’ju jap njëzet e pesë funta për këtë, madje as njëzet. Çmimi im është tetëmbëdhjetë funta.” “Në rregull”, tha hebreu. “Kjo është mënyrë e cila më pëlqen të bëj tregëti – jo pazarllëk.”

Mandej kanë qenë dy hebrenj të cilët takohen njërim me tjetrin pas dyzet vjetësh, dhe nxituan në pjedorën më të afërt për ta festuar këtë takim.

“Do të jetë magjike për ta pirë një pije së bashku pas gjithë këtyre viteve”, tha njëri. “Mrekulli”, tha tjetri, “ por mos harro, rundi është i yti.”

Një vejush e pasur kishte nevojë për transfuzion gjaku, kështu një bamirës hebre ia shpërton asaj jetën. Ajo ishte shumë falenderuese, dhe ia dhuroi atij njëqind funta, por pas një rikthimi ajo kishte nevojë edhe për një dozë dhe kësaj here ia dha dhuruesit pesëdhjetë funta. Herën e tretë që ai ia shpëtoj jetën asaj, ajo kishte marrë aq shumë gjak hebreu saqë vetëm e falenderoi atë për zemërsisht.

OSHO PËR QESHJEN – QESHJA DUHET TË BËHET PJESË E SADANA

OSHO: Kjo është konsideruar vlerë. Kjo është e rëndësishme. Gjëja e parë për të kuptuar është se me përjashtim të njeriut, nuk ka kafshë që është e aftë për të qeshur. Kështu që qeshja tregon një pikë shumë të lartë në evolucionin e jetës. Nëse ju shkoni jashtë në rrugë dhe e shihni një buall duke qeshur, ju do të jeni të frikësuar për vdekje. Dhe nëse ju raportoni, atëherë askush nuk do t'ju besoj se kjo mund të ndodhë. Kjo është e pamundur. Pse kafshët nuk mund të qeshin? Pse drunjët nuk mund të qeshin?

Ka një shkak shumë të thellë për të qeshur. Vetëm ajo kafshë e cila mund të mërzhitet ajo mund të qesh. Kafshët dhe pemët nuk mund të mërzhiten. Mërzhia dhe qeshja janë dualitete polare, ato janë të kundërta polare. Ata shkojnë së bashku. Dhe njeriu është kafshë e vetme që është e mërzhitur. Mërzhia është simbol i njerëzimit. Shikoni qentë dhe macet, ata kurrë nuk janë të mërzhitur. Njeriu duket të jetë thellë në mërzi. Pse nuk janë kafshë të tjera të mërzhitura? Pse vetëm njeriu vuan nga mërzhia?

“Sa më e lartë që është inteligjenca, mërzhitja është më e madhe. Inteligjenca e ulët nuk mërzhitet aq shumë. Kjo është arsyeja pse primitivët janë më të lumtur. Ju do të gjeni njerëz në shoqëritë primitive që janë më të lumtur se ata të civilizuar. Bertrant Rasel u bë xheloz kur për të parën herë, ai erdhi në kontakt me disa fise primitive. Ai filloi të ndjehet xheloz. Aborgjinët ishin aq të lumtur, ata nuk ishin të mërzhitur fare. Jeta ishte një bekim për ta. Ata ishin të varfër, të uritur, pothuajse lakuriq. Në çdo mënyrë, ata nuk kishin asgjë.

Por ata nuk ishin të mërzhitur me jetën. Në Bombei, në Nju Jork, në Londër, çdokush është i mërzhitur. Sa më i lartë niveli i inteligjencës dhe qytetrimin, aq më e madhe mërzhia. Në këtë mënyrë fshehtësia mund të kuptohet. Sa më shumë që mendoni, aq më shumë do të jeni të mërzhitur, sepse përmes të menduarit ju mund të krahasoni kohën si e kaluara, e ardhmja dhe e tashmja. Përmes të menduarit ju mund të shpresoni. Përmes të menduarit ju mund të kërkonit për kuptimin e të gjithave. Dhe në momentin kur një person pyet: “Çfarë kuptimi ka kjo?” Mërzhitje hyn, sepse nuk ka kuptim në çdo gjë, me të vërtetë.

Nëse kërkonit pyetjen, “Çfarë kuptimi ka kjo?” Ju do të ndiheni të pakuptimtë. Dhe kur e pakuptimtë ndjehet, një mërzhitje do të jetë. Kafshët nuk janë të mërzhitur. Pemë nuk janë të mërzhitur. Gurët nuk janë të mërzhitur. Ata nuk pyesin se çfarë është kuptimi dhe qëllimi i jetës. Ata kurrë nuk pyesin, kështu që ata kurrë nuk mendojnë se është e pakuptimtë. Ashtu siç

është, ata e pranojnë atë. Jeta si e till, ajo është pranuar. Nuk ka asnjë mërzi. Njeriu ndjehet i mërzitur. Dhe qeshja është kundërhelm. Ju nuk mund të jetoni pa qeshur, sepse ju mund të mohoni mërzin tuaj me anë të qeshjes.

Ju nuk mund të gjeni një shaka të vetëm në shoqëritë primitive. Ata nuk kanë ndonjë shaka. Hebrenjtë kanë numrin më të madh të shakave. Dhe ata janë njerëzit më të mërzitur në tokë. Ata duhet të jetë i mërzitur, sepse ata fitojnë më së shumeti çmime nobel se çdo komunitet tjetër. Gjatë tërë shekullit të kaluar, të gjithë emrat e mëdhenj janë pothuajse të gjithë hebrenjë – Frojd, Ajnshtajn, Marks. Dhe të kërkonin në listën e fitues të çmimit Nobel. Pothuajse gjysma e fituesve të çmimit Nobel janë hebrenjë. Ata kanë numrin më të madh të shakave.

Dhe kjo mund të jetë arsyeja pse në të gjithë botën hebrenjtë janë të urryer. Gjithkush ndihet xheloz ndaj tyre. Kudo që ato mund të jenë, ata gjithmonë do të fitojnë çdo lloj të konkurrencës. Gjithkush ndihet xheloz ndaj tyre. E gjithë bota është e bashkuar kundër tyre. Ndihet urrejtja e plotë kundër tyre. Kur ju nuk mund t'i konkurroni dikujtë, urrejtja bëhet rezultat. Hebrenjtë duhet të ndihen shumë të mërzitur. Pra, ata duhet të krijojnë shaka. Shakatë janë kundërhelm për mërzitje.

Qeshja është e domosdoshme që ju të ekzistoni. Përndryshe, ju do të bëni vetëvrasje. Tash përpikuni ta kuptoni mekanizmin e qeshjes dhe se si ajo ngjanë. Nëse e rrëfej një shaka, pse po qeshni? Çfarë ju bën të qeshni? Cili është mekanizmi i brendshëm? Nëse unë e them një shaka pritja është krijuar. Ju filloni të shpresoni. Mendja juaj fillon të kërkojë se çfarë përfundimi do të jetë. Dhe ju nuk mund të konceptoni mbarimin.

Qeshja lëvizë në dy dimansione. Së pari ajo do të shkojë në një dimension logjik. Ju mund të konceptoni atë. Në qoftë se shakaja shkon logjikisht deri në fund, ajo do të pushojë të jetë një shaka, nuk do të ketë të qeshura. Kështu papritmas shakaja merr një kthesë dhe bëhet në mënyrë të palogjikshme se ju nuk mund ta krijoni atë. Dhe kur shakaja merr një kthesë dhe si rezultat bëhet e palogjikshme, pastaj pritja, tensioni që u krijua në ju, papritmas shpërthen. Ju relaksoheni. Qeshja del jashtë.

Qeshja është relaksim. Por së pari nevojitet tensionimi. Një tregim krijon pritje, pasiguri, tensionim. Ju filloni të ndjeni kulminacionin. Tash kulminacioni do të vijë. Diçka do të ndodhë. Kurrizi juaj është i drejtë si i një Jogi. Ju më nuk keni mendime në mendjen tuaj. Dhe e tërë qenia është vetëm pritje. E gjithë energjia është duke lëvizur drejt konkludimit. Papritmas diçka ndodh për të cilën mendja nuk mund të mendojë. Diçka absurde ndodh - diçka e palogjikshme, irracionale.

Dhe përfundimi ishte i tillë sa ishte e pamundur logjikisht të mendohej për atë. Dhe ju shpërtheni. E tërë energjia e cila ishte bërë e

tensionuar papritmas relaksohet. Qeshja vjen përmes këtij relaksimi. Njeriu është i mërzhitur. Për këtë arsye atij i nevojitet qeshja. Sa më shumë mërzi, aq më shumë për qeshje ai do të ketë nevojë. Përndryshe, ai nuk mund të ekzistojë.

E treta, kjo duhet të kuptohet se ekzistojnë tri lloje të qeshjes. E para është kur ju qeshni me dikë tjetër. Kjo është e pandershme, më e ulët, më e zakonshme dhe vulgare kur qesh në kurriz të dikujt tjetër. Kjo është e dhunshme, agresive, fyese dhe thellë poshtë kjo e qeshur është gjithmonë një ndjenjë e hakmarrjes.

Lloji i dytë i të qeshurit është kur ju qeshni me veten. Kjo është me vlerë të arritur. Kjo është e kulturuar. Dhe ky njeri është i vlefshëm që mund të qesh me veten e tij. Ai është ngritur mbi vulgaritetin. Ai është ngritur mbi instinktet e ulëta – agresionit, urrejtjes, dhunës.

Dhe e treta është e fundit - më e larta. Kjo nuk ka të bëjë me askënd - as me tjetërt e as veten. E treta është vetëm kozmike. Ti qesh me situatën në tërësi ashtu siç është. Situata e tërë, ashtu siç është, është absurde - asnjë qëllim në të ardhmen, nuk ka filluar në fillim. Situata e tërë e Ekzistencës është i tillë që në qoftë se ju mund të shihni Tërësinë - një pafundësi e tillë e madhe pafund duke lëvizur drejt një caku të pafiksuar, nuk ka qëllim - qeshja do të lindë. Aq shumë ngjanë duke shkuar askund, askush nuk është aty në fund për të krijuar atë, askush nuk është atje në fund të përfundojë atë.

I tillë është i tërë Kozmosi – lëvizë aq mrekullueshëm, në mënyrë sistematike, në mënyrë racionale. Nëse ju mund ta shihni këtë tërësi të Kozmosit, atëherë qeshja është e pashmangshme. Unë kam dëgjuar për tre murgj. Emrat nuk iu dihen, sepse askujt nuk ua kishin treguar emrat e tyre. Ata kurrë nuk ishin përgjigjur asgjë.

Në Kinë, ata thjesht janë të njohur si tre murgjit e qeshur. Dhe ata kishin bërë vetëm një gjë: ata kishin hyrë në ndonjë fshatë, ishin ndalur në pazar dhe kishin filluar të qeshin. Ata kishin qeshur me tërë qenien e tyre dhe papritmas njerëzit ishin bërë të vetëdijshëm. Dhe të tjerët ishin infektuar nga turma e mbledhur. E tërë turma fillonte të qeshte shkaku i tyre. Çfarë po ndodhë? I gjithë qyteti përfshihej në këtë. Mandej ata shkonin në qytetin tjetër. Ata kishin qenë shumë të dashur. Ky kishte qenë predikimi i tyre i vetëm, porosia e tyre e vetme, që të qeshin. Ata nuk kanë ligjëruar, ata thjesht kanë krijuar situatë.

Pastaj ndodhi që ata u bënë të famshëm në gjithë vendin. Tre murgjit e qeshur. E gjithë Kina i kishte dashur ata, i kishte respektuar ata. Askush nuk kishte predikuar ndonjëherë në mënyrë të tillë që jeta duhet të jetë vetëm një e qeshur dhe asgjë tjetër. Ata nuk kishin qeshur me asgjë të veçantë. Ata kishin qeshur thjesht sikur e kishin kuptuar shakan Kozmike. Dhe ata

shpërndan aq shumë gëzim nëpër gjithë Kinë pa përdorur asnjë fjalë të vetme. Njerëzit kishin kërkuar t'i dinë emrat e tyre, por ata thjesht vetëm kishin qeshur. Kështu emri i tyre u bë tre murgjit e qeshur.

Pastaj ata u plakën. Dhe derisa qëndruan në një fshat, njëri nga tre murgjit vdiq. I tërë fshati ishin në pritje shumë të madhe sepse ata mendoni se kur njëri nga ata vdes, dy të tjerët me siguri do të vajtojnë. Kjo duhet të jetë shumë interesante për t'u shikuar sepse askush kurrë nuk i kishte para ata duke qarë. I tërë fshati u mblodh. Por dy murgjit qëndronin në këmbë pranë kufomës së murgut të tretë dhe qeshnin – me një qeshja barku. Kështu që fshatarët kërkuan nga ata t'jua shpjegojnë këtë.

Kështu që për të parën herë, këta dy murgj folën dhe thanë: “Ne jemi të qeshur sepe ky njeri ka fituar. Ne gjithmonë pyesnim se cili do të vdes i pari dhe ky burrë na ka fituar. Dhe ne jemi të qeshur për humbjen tonë dhe fitoren e tij. Gjithashtu ai ka jetuar me ne për shumë vite dhe ne kemi qeshur së bashku dhe jemi kënaqur në bashkësi, prezencë të njëri –tjetrit. Ne nuk kemi mënyrë më të mirë për t'i dhënë lamtumirën e fundit. Ne vetëm mund të qeshim.

Por i tërë fshati ishin të pikëlluar. Dhe kur trupi i murgut të vdekur u vë mbi turrë druve funerale, mandej fshati e kuptoi se nuk ishin vetëm dy murgjit e mbetur të qeshur, edhe i tretë i cili ishte i vdekur kishte qenë gjithashtu i qeshur. Ai kishte kërkuar nga shokët e tij të mos i ndërrohen rrobat. Ajo ishte konvencionale se kur një njeri vdes ata ia ndërrojnë rrobat dhe ia pastrojnë trupin. Pra murgu i tretë kishte thënë: “Mos më lani sepse unë kurrë s'kam qenë i palarë. Aq shumë qeshje ka pasur në jetën time sa që nuk ka papastërti që mund të akumulohet, mund të vijë tek unë. Unë nuk kam mbledhur asnjë pluhur. I qeshuri gjithmonë është i ri dhe i freskët. Kështu që mos më lani dhe mos m'i ndërroni rrobat.”

Kështu që ata e respektuan dëshirën e tij dhe nuk ia ndërruan rrobat. Dhe kur trupit të tij ia vunë zjarrin, papritmas ata u bënë të vetëdijshëm se ai në rrobat e tij kishte fshehur fishekzjarre dhe ato filluan të shpërthejnë. Nga kjo i tërë fshati filluan të qeshin dhe dy murgjit tjerë thanë: “Ti kopuk, ti je i vdekur, por ti na munde edhe një herë. Qeshja jote është e fundit.”

Është një qeshje Kozmike e cila vjen në jetë kur e tërë shakaja e këtij Kozmosi kuptohet. Kjo është më e larta. Dhe vetëm Buda mund të qesh në këtë mënyrë. Këta tre murgj duhet të kenë qenë tre Buda. Por nëse ju mund të qeshni me llojin e dytë të qeshjes, e cila është gjithashtu e vlefshme për t'u provuar. Mohone të parën, mos qeshni në kurrizë të askujtë. Ajo është e shëmtuar dhe e dhunshme. Nëse dëshironi të qeshni, atëherë qeshni me veten tuaj.

Kjo është arsyeja pse Nasradini, në të gjitha shakat dhe tregimet e tij, gjithmonë e dëshmonë vetëveten si një budalla, kurrë askënd tjetër. Ai gjithmonë qesh me vetëveten dhe ju lejon juve të qeshni me të. Ai kurrë nuk e vë dikë tjetër në situatë me qenë qesharak. Sufistët thonë se Nasradin është budalla i mençur. Mësone të paktën shumë këtë – qeshjen e dytë.

Nëse e mësoni qeshjen e dytë, atëherë e treta nuk do të jetë shumë larg. Shumë shpejtë do ta arrini të tretën. Por largohuni nga lloji i parë i qeshjes. Kjo qeshje është poshtruese. Por gjithmonë 99% e qeshjes suaj është e llojit të parë. Nevoitet guxim i madh me qesh me vetëveten. Nevoitet besë i madh në vetëvete për të qeshur me vetëveten.

Për gjurmuesit shpirtëror, edhe qeshja duhet të bëhet pjesë e Sadana. Mos harroni ta largoni llojin e parë të qeshjes. Mbane mend vetëm qeshjen e dytë. Dhe mos harroni për ta arritur qeshjen e tretë.

OSHO PËR QESHJEN SI NJË MEDITIM – FILLONE DHE PËRFUNDONE DITËN ME QESHJE

OSHO – Qeshja sjell forcë. Tash edhe shkenca mjekësore thotë se qeshja është ilaqi më i mirë të cilën natyra ia ka dhuruar njeriut. Nëse mund të qeshni kur jeni të sëmurë ju do ta ktheni shëndeti tuaj shumë më shpejtë. Nëse ju nuk mund të qeshni, madje edhe nëse jeni të shëndosh, heret a vonë ju do ta humbni shëndetin dhe do të sëmureni.

Qeshja sjell një energji nga burimi juaj i brendshëm në sipërfaqen tuaj. Energjia fillon të rrjedhë, duke e përcjellë qeshjen si një hije. A e keni shikuar atë? Kur jeni me të vërtetë të qeshur, për ato pak çaste ju jeni në një gjendje të thellë meditative. Mendimi ndalet. Është e pamundur të qeshni dhe të mendoni njëkohësisht. Ato janë diametralisht të kundërta. Përndryshe ju mund ja të qeshni ja të mendoni. Nëse ju me të vërtetë qeshni, të menduarit ndalet. Nëse ju jeni ende duke menduar, qeshja do të jetë gjysmake, ajo do të jetë vetëm gjysmë, e izoluar mbrapa. Ajo do të jetë qeshje e gjymtë.

Kur ju me të vërtetë jeni të qeshur, papritmas mendimi zhduket. Dhe e tërë Zen metodologjia është se si të shkohet në jo-mendje – qeshja është një nga dyertë më të mira për të hyrë në këtë. Aq sa e di unë, vallëzimi dhe qeshja janë më të mirat, natyrale, dyer lehtë të arritshme. Nëse ju me të vërtetë vallëzoni, mendimi ndalet. Ju vazhdoni e vazhdoni, rrotulloheni e rrotulloheni, dhe bëheni një vorbull – të gjitha kufijtë, të gjitha ndarjet humbin. Ju nuk e dini madje as ku trupi juaj mbaron dhe ku ekzistenca fillon. Ju shkriheni në ekzistencë dhe ekzistenca shkrihet në juve; është një mbivendosje kufish. Dhe nëse ju me të vërtetë vallëzoni – ju nuk e udhëheqni atë por i lejoni që ajo t’ju udhëheqë - nëse jeni të pushtuar nga vallëzimi, mendimi ndalet.

E njëjta ngjanë edhe me qeshjen. Nëse jeni të pushtuar nga qeshja, mendimi ndalet. Dhe nëse i mësoni disa momente të jo-mendimit, këto paraqitje të shkurtëra do t’ju premtojnë shumë shpërblime të cilat do të vijnë. Ju vetëm do të bëheni gjithnjë e më shumë lloj, i kualitetit, të jo-mendjes. Gjithnjë e më shumë, mendimi ka për të rënë.

Qeshja mund të jetë një hyrje e bukur në gjendjen e jo të menduarit. Dhe bukuria është Ka metoda - për shembull, ju mund të përqendrohen në një flakë ose në një njollë të zezë, ose ju mund të përqendrohen në një mantra, por mundësia më e madhe është që me kohë mendja është duke u zhdukur ju do të filloni të ndiheni të përgjumur, ju do të bieni në gjumë.

Sepse para se mendjea të zhduket ka hapur dy alternativa: fle - *sushupti* - dhe *samadhi*: fle dhe *satori*.

Kur të menduarit zhduket, këto janë dy alternativa majtë: ose ju hyni në *satori* - një ndritje e plotë, gjendje e pa mendimit, ose një gjum i plotë, gjendje e pa mendimit - flen. Dhe gjumi është më i natyrshëm, sepse ju e keni praktikuar atë gjatë. Nëse jetoni gjashtëdhjetë vjet, njëzet vjet ju keni qenë në gjumë. Ky është aktiviteti më i madhe që ju keni bërë, një e treta e jetës suaj është shpenzuar në gjumë. Në asnjë detyrë tjetër nuk keni shpenzuar aq shumë kohë dhe aq shumë energji.

Kështu që nëse jeni duke medituar me llojin TM(meditim transcendent), duke e përsëritur një mantra, deri me një kohë matra ju ndihmon të mosmendon, përnjëherë gjumi do t'ju pushtojë. Për këtë arsye unë TM e quaj një lloj qetësuesi. Dhe kjo është apel në Amerikë për Maharishi dhe metodën e tij, sepse Amerika është i vetmi vend që vuan aq shumë nga pagjumësia. Pagjumësia thuhet se është bërë e zakonshme.

Në qoftë se pas dyzetave ju nuk keni filluar të vuani nga pagjumësia, kjo thjesht do të thotë se ju jeni një dështak, se ju nuk mund të jeni të suksesshëm - në biznes, në politikë. Në pushtet ju nuk mund të keni sukses, ju jeni një dështim. Gjithë njerëzit e suksesshëm vuajnë nga pagjumësia, duhet të vuajnë. Ata vuajnë nga ulcera, duhet të vuajnë. Pra mos harroni:, pagjumësia, ulcerat dhe gjëra të tilla nuk janë asgjë tjetër përveç se çertifikata suksesi - se ju ia keni dalur.

TM ka një apel për mendjen amerikan, sepse duke përsëritur një Mantra - monotone, të njëjtën gjë përsëri e përsëri - e mendjes humb interesin në të, fillon të bie në gjumë. Kjo është bukuria e të qeshurit: ju nuk mund të bieni në gjumë. Të qeshur, si mund të fleni? Ajo sjell një gjendje të jo-mendjes dhe jo-mendimit, dhe nuk ju lejon që të bini në gjumë.

Në disa Zen manastire, çdo murg e fillon mëngjesin me të qeshura, dhe ka për ta përfunduar natën me qeshje – gjëja e parë dhe e fundit! Provoni këtë. Kjo është shumë e bukur. Kjo do të duket paksa e krisur - mm? - Për shkak se kaq shumë njerëz serioz janë gjithandej. Ata nuk do ta kuptojnë. Nëse ju jeni të lumtur, ata gjithmonë pyesin pse. Pyetja është e pamend! Nëse ju jeni të pikëlluar, ata kurrë nuk pyesin pse. Ata këtë e konsiderojnë si dhuratë – nëse jeni të pikëlluar, kjo është në rregull. Çdokush është i pikëlluar. Çfarë është e re në këtë? Edhe nëse ju doni t'iu tregoni atyre, ata nuk do të jenë të interesuar sepse ata i dinë të gjitha për të, ata vetë janë të pikëlluar. Kështu që çfarë është qëllimi për t'iu treguar një tregim të gjatë? – shkurtone atë!

Por nëse qeshni pa ndonjë arsye, atëherë ata bëhen vigjilent – diçka ka shkuar keq. Ky njeri duket se është pak i çmendur, sepse vetëm njerëzit e

çmendur kënaqen në qeshje, vetëm në çmendinë do të gjeni njerëz të çmendur duke qeshur. Kjo është për keqardhje, por kjo është ashtu. Kjo do të jetë e vështirë, nëse ju jeni burrë apo grua do të jetë e vështirë që papritimas të qeshni në mëngjes. Por provone këtë, kjo shpaguhet jashtëzakonisht. Kjo është një nga disponimet më të mira për t'u zgjuar me të, për t'u ngritur nga shtrati me të.

Pa asnjë arsye! sepse nuk ka arsye. Thjesht, ju jeni përsëri atje, ende të gjallë - kjo është një mrekulli! Duket qesharake! Pse ju jeni gjallë? Dhe përsëri bota është atje. Gruaja juaj është ende duke gërhitur, dhe të njëjtën dhomë, dhe të njëjtën shtëpi. Në këtë botë vazhdimisht të ndryshueshme – të cilën hindusët e quajnë “Maja”- të paktën për një natë asgjë nuk ka ndryshuar? Çdo gjë është aty: ju mund ta dëgjoni shitësin e qumështi dhe trafiku ka filluar, dhe zhurmat e njëjta - ia vlen të qeshet me këtë!

Një ditë ju nuk do të zgjoheni në mëngjes. Një ditë shitësi i qumështit do të trokas në derë, gruaja do të gërhas, por ju nuk do të jeni aty. Një ditë, vdekja do të vijë.

Dhe shikoni në gjitha me qeshje: përsëri e filloni ditën njëjtë, ju keni për t'i bërë të gjitha gjërat e njëjta përsëri e përsëri gjatë gjithë jetës. Përsëri do t'i mbathni pantoflat tuaja, të nxitoni në banjo – për çka? T'i lani dhëmbët, të bëni dush – për çka? Ku po shkoni? Përgatiteni për të shkuar askund! Veshni, nxitoni për në zyrë – për çka? Vetëm për t'i bërë gjërat e njëjta të nesërmën?

Shikoni qeshjen në tërësi – dhe do të jetë një qeshje e mirë. Mos i çelni sytë akoma. Në momentin kur ndjeni se gjumi iku, së pari filloni të qeshni, mandej çelni sytë – dhe kjo do të jetë një prirje për gjithë ditën. Nëse ju mund të qeshni heret në mëngjes ju do të qeshni gjithë ditën. Ju keni krijuar një efekt zinxhiror, një gjë të çon tek tjetra. Qeshja të çon në qeshje më të madhe.

Dhe pothuajse gjithmonë i kam parë njerëzit duke bërë gjëra të gabuara. Nga mëngjesi i hershëm sa janë në shtrat ata janë ankues, të ngrysur, të pikëlluar, depresiv, të mjer. Pastaj një gjë të çon tek tjetra – dhe për asgjë. Dhe ata zemërohen...kjo është shumë e keq sepse kjo do të ndryshojë disponimin tuaj për gjatë gjithë ditës, dhe kjo do të vendos një model për gjithë ditën. Njerëzit e Zen-it janë shumë më të arsyeshëm. Në marrëzinë e tyre ata janë më të arsyeshëm se ju.

Ata e fillojnë me qeshje...dhe mandej ju për gjatë gjithë ditës e ndjeni gurgullimën e qeshjes, rrymimin e qeshjes. Ka aq shumë gjëra qesharake që ndodhin në përgjithësi! Zoti duhet të vdes nga qeshjet e Tij, inate për shekuj, me përjetësinë, duke shikuar gjërat qesharake në këtë botë. Njerëzit të cilët

Ai i krijoi, dhe të gjitha këto absurditete – kjo është me të vërtetë një komedi. Ai me siguri qesh.

Nëse bëheni të heshtur pas qeshjes suaj, një ditë do ta dëgjoni Zotin gjithashtu duke qeshur, do ta dëgjoni tërë ekzistencën duke qeshur – pemët, gurët dhe yjet me ju. Dhe Zen murgu shkon prapë në gjumë me qeshje. Dita përfundoi, drama u mbyll përsëri – me qeshje ai thotë: “Mirupafshim, dhe në qoftë se unë zgjohem përsëri, nesër në mëngjes do t’ju përshëndes përsëri me qeshje.”

Provone këtë! Fillone dhe përfundone ditën tuaj me qeshje, dhe ju do ta shihni, nga mëngjesi deri në mbrëmje, në mes të këtyre dyjave qeshja fillon të ngjajë shumë e më shumë. Dhe sa më shumë që jeni të qeshur, aq më shumë bëheni religjioz.

OSHO – QESHJA ËSHTË THELBI I VËRTETË I RELIGJIONIT

OSHO- Qeshja është thelbi i vërtetë i religjionit. Serioziteti kurrë nuk është religjioz, nuk mund të jetë religjioz. Serioziteti është i egos, pjesë e vërtetë e sëmundjes. Qeshja është pa ego.

Po, ka dallime në mes qeshjes suaj dhe qeshjes së një njeriu religjioz. Dallimi është se ju gjithmonë qeshni me të tjerët – njeriu religjioz qeshë me veten e tij, ose me tërë atë që është qesharake në qenien e njeriut.

Religjioni nuk mund të jetë asgjë tjetër përveç se një festim i jetës. dhe personi serioz hendikepohet: ai krijon barriera. Ai nuk mund të vallëzojë, ai nuk mund të këndojë, ai nuk mund të festojë. Dimensioni i vërtetë i festimit është zhdukur nga jeta e tij. Ai bëhet si një shkretëtirë. Dhe nëse ju jeni një shkretëtirë, ju mund të vazhdoni të mendoni dhe të pretendoni se jeni fetar por ju nuk jeni.

Ju mund të jeni një sektarian, por jo religjioz. Ju mund të jeni një i krishterë, një hindus, budist, xhainist, musliman, por ju nuk mund të jeni religjioz. Ju besoni në diçka, por ju nuk dini asgjë. Ju besoni në teori. Një njeri që është i rënduar aq shumë nga teoritë bëhet serioz. Njeriu që është i pangarkuar, që nuk ka barrë teorish mbi qenien e vet, fillon të qeshë.

E gjithë loja e ekzistencës është aq e bukur saqë vetëm qeshja mund të jetë përgjigje për të. Vetëm qeshja mund të jetë lutje e vërtetë, falenderuese. Ky Hotei është jashtëzakonisht i rëndësishëm. Të rrallë janë njerëzit si Hotei që ecin mbi këtë tokë . Kjo është për keqardhje – më shumë njerëz duhet të jenë si Hotei; më shumë tempuj duhet të jenë të mbushur me qeshje, vallëzim dhe këndim. Nëse serioziteti humbë, asgjë nuk humbë – në fakt, ajo bëhet më e shëndetshme dhe më e tërësishme. Por nëse qeshja humbë, çdogjë humbë. Papritmas ju e humbni gëzimin e qenies suaj, ju bëheni të pangjyrë, monoton, në një mënyrë vdekje. Atëherë energjia juaj kurrë s'do të jetë e rrjedhshme.

Qeshja është një lulëzim. Në qoftë se Buda ishte fara, atëherë Hotei është lule në të njëjtën pemë. Në qoftë se Buda është në rrënjë, atëherë Hotei është lule në të njëjtën pemë. Dhe në qoftë se ju dëshironi të kuptoni Budën, përpiquni për të kuptuar Hotei. Dhe është e drejtë që njerëzit ta bëjnë shprehi për ta thirrur atë Buda i Qeshur. Buda ka ardhur në kohën e Hoteit. Buda ka qesh me Hotein. Ndritja ka arritë në vetë kulmin e saj.

Por është shumë vështirë për ta kuptuar Hotein. Për ta kuptuar atë ju duhet të jeni në të njëjtin dimesion festiv. Nëse ju jeni aq shumë të ngarkuar me teori, koncepte, nocione, ideologji, teologji, filozofi, ju nuk do të jeni në

gjendje ta shihni se çfarë është Hotei, se çfarë është vlera e tij – për shkak se ai do të qesh kur shikon në ju. ai do të qesh sepse nuk do të jetë në gjendje të besojë që një njeri mund të jetë aq budalla dhe aq qesharak.

Kjo është sikur njeriu vetëm provon të jetoj sipas librit të gatimit dhe ka harruar të gatuaj; vetëm vazhdon me studimin e librave të gatimit dhe se si të përgatitet dhe se si të mos përgatitet ushqimi, dhe argumenton në këtë mënyrë – se gjithë kohën ai është i uritur, se gjithë kohën po vdes, dhe ai ka harruar krejtësisht se njeriu nuk mund të jetojë në libra.

Kjo është ajo që ka ndodhur: njerëzit janë duke jetuar me Bibël, me Kuran, me Dampada, me Gita – ata plotësisht kanë harruar se feja duhet të jetë e jetuar. Kjo është diçka që duhet të tretet. Kjo është diçka që ka për të qarkulluar nëpër gjakun tuaj, që bëhet kocka juaj, palaca juaj e vërtetë. Ju nuk mund vetëm të mendoni për të. Mendimi është pjesa më sipërfaqësore e qenies suaj. Ju duhet ta absorboni atë!

OSHO – QESHJA ËSHTË SHTYPUR NGA SHOQËRIA

Pyetje: I dashuri Osho, kjo është hera e parë që kam qenë aq afër jush. Kur i ulur këtu me ju e ndiej zemrën time të harmonizuar me zemrën tuaj, ndiej dashuri të thellë për ju. Por gjithashtu e ndiej seriozitetin tim të jashtëm. Pse qeshja është aq e vështirë për mua?

OSHO: Qeshja është një nga gjërat më të shtypur nga shoqëria në të gjithë botën, në të gjitha moshat. Shoqëri dëshiron që ju të jeni serioz. Prindërit duan që fëmijët e tyre të jenë serioz, mësuesit duan që nxënësit e tyre të jenë serioz, shefat duan që punëtorët e tyre të jenë serioz, komandantët duan që ushtritë e tyre të jenë serioze. Serioziteti është i nevojshëm për të gjithë. Qeshja është e rrezikshme dhe rebeluese.

Kur mësuesi juaj ligjëron e ju filloni të qeshni, kjo do të merret si një ofendim. Serioziteti mendohet të jetë i nderuar, i respektuar. Prindërit ju thonë diçka dhe ju filloni të qeshni – kjo do të merret si një fyerje. Serioziteti mendohet të jetë i nderuar, i respektuar.

Natyrisht qeshja ka qenë e shtypur aq shumë sa që edhe pse e tërë jeta është e gëzueshme, askush nuk po qesh. Në qoftë se qeshja juaj çlirohet nga zinxhirët e saj, nga robëria e saj, ju do të befasoheni - në çdo hap diçka e gëzuar do të ndodhë. Jeta nuk është serioze. Vetëm varrezat janë serioze, vdekja është serioze.

Jeta është dashuri, jeta është qeshje, jeta është vallëzim, këndim. Por ne kemi për t'i dhënë jetës një orientim të ri. E kaluara e ka paralizuar jetën shumë keq, ajo ju ka bërë thuajse me qeshje të verbër, ashtu siç ka njerëz të verbër për ngjyrat. Ka dhjetë përqind e njerëzve që janë daltonist – kjo është një përqindje e madhe, por ata nuk janë të vetëdijshëm se janë daltonist.

Gjorgj Bernard Shou ishte daltonist, dhe ai këtë e kuptoi kur ishte gjashtëdhjetë vjeç. Në ditëlindjen e tij dikush ia kishte dërguar një dhuratë, një kostum të bukur, një pallto, por personi kishte harruar për të dërguar një kravatë. Kështu që Bernard Shou shkoi me sekretaren e tij për të gjetur një kravatë të përputhshme. Atij i pëlqente kompletimi jashtëzakonisht shumë. Ai i shikoi disa kravata dhe e zgjedhi një, dhe sekretarja mbet e befasuar; ajo nuk mund të besonte – sepse kostumet ishin të verdha e kravat e gjelbërt. Ajo i tha: “Çfarë po bëni? Kjo do të duket shumë çuditshëm.” Ai tha: “Pse do të duket çuditshëm? Ajo e ka të njëjtën ngjyrë.”

Menaxheri, shitësi...të gjithë u tubuan, dhe në shumë mënyra u munduan për të zbuluar...ai nuk mund të bënte dallimin në mes të verdhës dhe gjelbërtës. Por për gjashtëdhjetë vjetë ai nuk ka qenë i vetëdijshëm

kësaj. Dhe ka dhjetë përqind e njerëzve në botë që janë daltonist. Disa ngjyra janë të humbura, apo ndoshta janë të përziera me disa ngjyra të tjera. Shtypja (represioni) konstant ndaj qeshjes e ka bërë qeshjen tuaj të verbër.

Situatat ndodhin kudo, por ju nuk mund të shihni se ka ndonjë arsye për të qeshur. Në qoftë se të qeshurit tuaj është liruar nga robëria e saj, e tërë bota do të jetë plot të qeshura. Ajo duhet të jetë plot të qeshura, ajo do të ndryshojë pothuajse çdo gjë në jetën e njeriut. Ju nuk do të jetë aq mjerë sa ju jeni. Në fakt, ju nuk jeni aq të mjerueshëm siç dukeni - ky është serioziteti i mjerimit shtesë që ju bën të dukeni aq të mjerueshëm. Vetëm mjerimit shtojani qeshjen, dhe ju nuk do të dukeni aq të mjerë!

Në një shtëpi, apartament ... Dhe apartamente moderne, kanë mure të tilla të hollë sa që deshet apo jo, keni për të dëgjuar se çfarë po ndodh në anën tjetër të murit. Në një mënyrë, kjo është shumë njerëzore. Tërë shtëpia apartament ishte në mëdyshje në lidhje me një gjë Çdo çift bashkëshortor është grindur, duke hedhur jastëk, duke hedhur gjëra, duke thyer gota e pjata, duke goditur njëri-tjetrin, burri e rrah gruan, gruaja bërtetë – dhe atyre nuk iu nevojitet ndonjë sistem zërimi apo diçka e ngjajshme, dhe e tërë ndërtesa kënaqet.

Problemi i vetëm ishte me një **Sardarxhi** (ne gjuhën persishte *Sardari do të thotë lider, udhëheqës; Xhi, përdoret si prapashtesë si shenjë respekti*). Nga banesa e tij ata kurrë nuk kishin dëgjuar ndonjë grindje, përkundrazi, ata gjithmonë dëgjonin qeshje. E gjithë turma ishte në mëdyshje: “Çka është arsyeja? Këta njerëz kurrë nuk grinden. Ata gjithmonë janë të qeshur – dhe ata dy aq zeshëm qeshnin sa që e tërë ndërtesa mund t’i dëgjonte! Në ditë ata vendosën për të shikuar për së afërmi: “Ne jemi të humbur aq shumë, e ata janë të gëzuar aq shumë. Cila është fshehtësia e tyre?”

Kështu ata e zunë sardarin kur ai kthehej nga tregu, që mbante perime dhe gjëra të tjera. Të gjithë ata e ndalën dhe i thanë: “Së pari ti duhet të na tregosh neve se cili është sekreti – pse ju qeshni ndërsa të gjithë të tjerët grinden?” Sardari iu përgjigj: “Mos më detyroni, sepse sekreti është shumë i turpshëm.” Ata thanë: “E turpshme? Por ne menduam se ju po e bëni më të mirën. Ne gjithmonë dëgjuam qeshje – ose ti qeshë ose gruaja jote qeshë... nuk grindeni.”

Sardar tha: “Ajo që po ngjanë është, ajo hedhë gjëra në mua. Nëse ajo gabon, atëherë unë qeshi; nëse më godet atëherë ajo qesh. Gjërat e tjera vazhdojnë njëjtë, por kjo është se ne kemi bërë një marrëveshje të ndryshme – cili është kuptimi këtu? Se unë kam mësuar se si t’i shmangem asaj, dhe ajo e ka mësuar këtë gjithashtu...”

Pas njëzet vjetësh i njëjti sardar donte të ndahej nga gruaja e tij. Gjykatësi kishte dëgjuar për ta, se këta ishin çifti i vetëm në gjithë qytetin të

cili kurrë nuk kishte qenë i njohur për grindje. Ata thjesht qeshnin - i gjithë qyteti i njihte ata si çift i qeshur. Gjyqtari i tha: “Çfarë ka shkuar keq? Ju jeni aq të famshëm.” Sardar tha: “Harroni të gjitha rreth saj -. Vetëm na jepni lejen e divorcit.” Por gjyqtari i tha: “Më duhet të di arsyen.” Ai tha: “Arsyeja është shumë e qartë – ajo më ka goditur. Dhe kjo ishte aq e fortë. Unë kam marrë këso goditjesh vite me rradhë.” Gjyqtari pyeti: “Sa kohë keni qenë të martuar?” Ai tha: “Gati tridhjetë vjet.” Gjyqtari tha: “Nëse ti ke qenë në gjendje t’i përballosh kësaj gruaje për tridhjetë vjet, atëherë vetëm dhjetë, njëzet vejt më shumë...”

Ai tha: “Kjo nuk është çështje. Në fillim e kam pas shprehi t’i shmangem, por tash ajo është bërë aq e mirë...nuk ka asnjë mënyrë që unë t’i shmangem! Kështu që ajo vetëm qesh, unë nuk kam qesh për dhjetë vjet. Kjo është e padurueshme. Në fillim ishte perfekte; ishte pothuajse barabart, nuk kishte asnjë problem. Unë qeshja, edhe ajo gjithashtu qeshte. Por tash qind për qind të kohës ajo qesh, dhe qind për qind të kohës unë vetëm qendroj aty, duke shikuar si një budalla. Jo, nuk mund të toleroj më.”

Vetëm shikoni rreth jetës dhe përpiquni ta shihni anën humoristike të gjërave. Çdo ngjarje që ndodhë e ka vetë anën e saj me humor, ju nevojitet vetëm një sens humorit. Asnjë religjion nuk e ka pranuar sensin e humorit si një kualitet. Unë dua një sens humorit të jetë një cilësi thelbësore e një njeriu të mirë, e një njeri moral, i një njeriu religjioz. Dhe kjo nuk ka nevojë për t’u shikuar shumë, ju vetëm përpiquni për të parë atë, kudo...

Njëherë kam udhëtuar me një autobus, kur isha student. Kondukteri i autobusit ishte në telashe sepse aty ishin tridhjetë e një udhëtarë e ai i kishte parat vetëm për tridhjetë udhëtarë. Kështu që ai pyeti: “Cili është ai person i cili nuk ka paguar?” Askush nuk do të fliste. Ai tha: “Kjo është e çuditshme, tash si mund unë ta gjej atë?” Unë i thashë atij: “Bëne një gjë: I thua shoferit ta ndal autobusin, dhe thuaju udhëtarëve derisa nuk lajmërohet personi i cili nuk i ka dhënë parat, autobusi nuk do të niset.” Ai tha: “Kjo është e drejtë.” Autobusi u ndal. Të gjithë e shikonin njëri-tjetrin, tash çfarë të bëjmë? Askush nuk e dinte se cili person ishte...

Më në fund një njeri u ngrit dhe tha: “Më fal, unë jam personi i cili nuk i kam dhënë paratë.”

Kondukteri pyeti: “Si e keni emrin?”

Ai tha: “Emri im është Achchelal.” Achchelal do të thotë “njeri i mirë”

Dhe unë isha i befasuar që askush nga tridhjetë udhëtarët nuk qeshi! Kur ai tha Achchelal unë nuk mund të besoja këtë – “njeriu i mirë” bën një gjë të tillë...dhe duket se askush nuk pa humor në këtë.

Serioziteti është bërë pothuajse një pjesë e eshtrave dhe e gjakut tonë. Ju keni për t’i bërë disa përpjekje për të hequr qafe seriozitetin, dhe ju do të

duhet të jeni në vëzhgim - kudo që të mund të gjeni ndodh diçka me humor, mos e humbni mundësinë. Kudo ka njerëz që rrëshqasin në lëvorën e bananës - vetëm askush nuk është në kërkim të tyre. Në fakt, kjo është menduar të jetë jofisnike. Ajo nuk është, sepse vetëm bananet rrëshqasin në lëvoret e bananës.

Qeshja ka nevojë për një mësim të madh, dhe qeshja është një ilaç i madh. Ajo mund të kuroj tensionimet e shumëta tuaja, shqetësimet, brengat, e tërë energjia mund të rrjedh përmes qeshjes. Dhe nuk ka nevojë se duhet patjetër të ketë disa raste, disa arsye.

Në kampet e mia meditimi kam përdorur për të patur një qeshje meditimi: pa kurrfarë arsye, njerëzit uleshin dhe thjesht vetëm fillonin të qeshnin. Në fillim atyre iu dukej paksa e çuditshme që nuk kishte ndonjë arsye – por kur të gjithë e bënë këtë... ata gjithashtu fillonin. Së shpejti, të gjithë ishin në një qeshje të tillë shumë të madhe, njerëzit rrokulliseshin në tokë. Ata qeshnin me vetë faktin se aq shumë njerëz ishin të qeshur pa asnjë arsye të caktuar; aty s'kishte asgjë, madje asnjë shaka e treguar. Dhe ajo shkonte si valët. Kështu që s'ka kurrfarë të keqe...madje edhe kur qëndroni në dhomën tuaj, mbyllni dyert dhe keni një orë thjesht për të qeshur. Qeshni me vetëveten. Por mësoni të qeshni.

Serioziteti është një mëkat, dhe kjo është një sëmundje. Qeshja ka bukuri të jashtëzakonshme, një butësi. Ajo do të sjellë butësi për ju, dhe ajo do t'ju japë krahë për të fluturuar. E jeta është aq e mbushur me mundësi. Ju duhet vetëm ndjeshmëri. Dhe për të krijuar gjasa për njerëzit e tjerë për të qeshur. Qeshja duhet të jetë një nga më të çmuarat, ushqim më kualitativ i qënieve njerëzore - sepse vetëm njeriu mund të qesh, kafshët nuk janë të afta për qeshja. Sepse kjo është njerëzore, ajo duhet të jetë rendin më të lartë. Nëse shtypet kjo atëherë shkatërrohet kualiteti i njeriut.

Fund